

Arrest

nr. 285 330 van 24 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Tristan WIBAULT
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding naar de grens van 15 februari 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. T. DANHIEUX, die loco advocaat Tristan WIBAULT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt samen met haar minderjarige zoon aan op de luchthaven van Zaventem op 19 januari 2023. Zij is in het bezit van een paspoort met visum type D afgeleverd door de Maltese autoriteiten. Zij dient op dezelfde dag een verzoek in om internationale bescherming.

Op 26 januari 2023 wordt verzoekster gehoord.

Op 30 januari 2023 richt de gemachtigde van de staatssecretaris een overnameverzoek aan de Maltese autoriteiten op grond van artikel 12, lid 2 en lid 3 van de van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III Verordening). Dit overnameverzoek wordt niet beantwoord door de Maltese autoriteiten waardoor Malta op grond van artikel 22(7) van de Dublin-III Verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Op 15 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding aan de grens (bijlage 25quater), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de mevrouw1, die verklaart te heten1,

Naam: E.

Voornaam: A. R A

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Libye

nationaliteit: Palestina

+ zoon: Z. M. S M, (°X te Gaza), nationaliteit : Palestina

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Malta toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12 §2 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. Overwegende dat de betrokkene, E. A. R A, van nationaliteit Palestina, op 19.01.2023 op de luchthaven van Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art. 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden (is niet in het bezit van geldig reisdocument noch van een geldig visum voor binnenkomst).

Bij het verlaten van Istanbul-IST (Turkije), was de betrokkene in het bezit van haar eigen paspoort (n° ...) afgeleverd op 09.06.2021 en geldig tot 08.06.2026. Haar zoon, Z. M. S M, was ook bij het verlaten van Istanbul-IST (Turkije) in het bezit van zijn eigen paspoort (n° ...) afgeleverd op 16.02.2021 en geldig tot 15.02.2026 ;

Overwegende dat betrokkene in het bezit was van een visum D voor Malta (MLT...), afgeleverd voor professionele redenen op de Maltese ambassade te Valletta, geldig van 09.12.2022 tot 06.06.2023. Haar zoon, Z. M. S M, was ook in het bezit van een visum D voor Malta (MLT...), afgeleverd om een familielid te vergezellen op de Maltese ambassade te Valletta, geldig van 09.12.2022 tot 06.06.2023 ;

Overwegende dat betrokkene op 19.01.2023 een verzoek tot internationale bescherming indiende ;

Overwegende dat in het kader van Art 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van de Verordeing (EU) nr 604/2013 een overname werd gevraagd aan Malta op 30.01.2023 ;

Overwegende dat op 15.02.2023 een stilzwijgend akkoord naar de Maltese autoriteiten werd verstuurd; Malta antwoordde niet op ons verzoek tot overname d.d. 19.01.2023 en werd derhalve conform artikel 22(7) en artikel 28(3) verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek.

Malta is met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening 604/2013 derhalve verplicht de betrokkene terug te nemen.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek gehoord op 26.01.2023 en verklaard niet gehuwd te zijn en één kind te hebben, Z. M. S M, (°08.10.2007 te Gaza), die zich haar bevindt. Betrokkene stelde verder geen familieleden te hebben die in België verblijven, maar wel meerderjarige broers en zussen die in een andere lidstaat verblijven. Betrokkene verklaarde verder ook in goede gezondheid te verkeren.

Betrokkene verklaarde pagina 7 en 8 in haar paspoort en het paspoort van haar zoon te hebben verwijderd bij aankomst op de luchthaven van Zaventem aangezien daar de visa D voor Malta bevestigd waren.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene

antwoordde dat een veilig land het belangrijkste is en dat ze voor België heeft gekozen om een goede toekomst voor haar zoon te verzekeren. Zij uitte verzet tegen een overdracht aan Malta omdat ze vreest voor deportatie.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale (1) bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Malta staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te

richten tot de daartoe bevoegde Maltese instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Malta onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat ze een goede toekomst voor haar zoon wil verzekeren. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Het EHRM verwees in de zaak "Tarakhel" (04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011 en stelde dat verzoekers om internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig heeft: "In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection". Het EHRM liet in deze zaak verder haar bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers om internationale bescherming in Italië en benadrukte de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We wensen op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties dienen te worden gevraagd. Ook benadrukken we dat de situatie in Malta verschilt van de situatie in Italië en we zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden overgezet op de huidige situatie in Malta in het algemeen of meer specifiek op deze zaak.

Een recente bron is het geactualiseerde rapport inzake Malta van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Aidus foundation and Jesuit Refugee Service (Malta, "Asylum Information Database. National Country Report - Malta", <https://www.asylumineurope.org/reports/country/malta>, laatste update op 22.04.2022, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport vermeldt dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming Malta verlaat zonder toestemming van de autoriteiten het verzoek doorgaans wordt beschouwd als impliciet ingetrokken door de verzoeker. Hierdoor lopen verzoekers die terugkeren naar Malta in het kader van een Dublinprocedure het risico op verwijdering (Aida p.50). Het is belangrijk om op te merken dat de Maltese instanties de terugname van betrokkene aanvaard hebben conform artikel 13(1) van verordening 604/2013. Dit betekent dat nog geen verzoek om internationale bescherming indiende in Malta. Conform artikel 18(2) zal betrokkene na overdracht aan Malta een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. De Maltese instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Malta in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het rapport stelt dat materiële opvangvoorzieningen worden aangeboden aan alle verzoekers om internationale bescherming vanaf het moment dat zij laten blijken een verzoek om internationale bescherming te willen indienen.

Het is in de praktijk mogelijk dat verzoekers onder bepaalde voorwaarden geen recht meer hebben op opvang, bijvoorbeeld wanneer zij reeds opvang kregen en vervolgens zelf deze opvang verlaten hebben (Aida p. 76-77).

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten de materiële opvang in uitzonderlijke gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat door een toename in het aantal verzoekers sinds 2019 het Maltese opvangsysteem onder druk is komen te staan en er een tekort is aan opvangplaatsen. Het rapport meldt

dat alleenstaande mannelijke verzoekers zes maanden in de opvangcentra mogen verblijven waarna zij verzocht worden het centrum te verlaten en eigen accommodatie te zoeken. Families met kinderen kunnen tot een jaar in het centrum blijven en krijgen ook daarna nog financiële ondersteuning. Het rapport stelt wel dat verzoekers zes weken op voorhand op de hoogte worden gebracht dat zij hun opvangplaats dienen te verlaten. De beslissing tot uitzetting kan worden aangevochten door de verzoekers.

Indien het gaat om een kwetsbaar persoon kan de beslissing tot uitzetting worden herzien. (AIDA p.79) Het rapport stelt dat er verschillende obstakels bestaan voor verzoekers die zich op de privé-woningmarkt willen begeven waardoor sommige verzoekers, maar niet alle verzoekers, op straat terecht komen. Op basis van de informatie in het rapport kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Volgens het rapport verblijven er veel personen in de verschillende centra en kan dit tot problemen op het gebied van hygiëne en onderhoud leiden. Volgens het rapport zijn de levensomstandigheden in de open centra bijzonder moeilijk en zijn er problemen onder meer wat betreft hygiëne, veiligheid en kwaliteit van de faciliteiten. Ondanks enkele verbeteringen die volgens het rapport in de loop van 2020 en 2021 werden doorgevoerd blijven de omstandigheden in de centra in Malta erg uitdagend (Aida p. 84). We wensen erop te wijzen dat het rapport meldt dat de levensomstandigheden in de opvangcentra echter wel sterk variëren naargelang het centrum (Aida p. 83).

Op basis van de informatie in het rapport kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA rapport vermeldt dat de toevloed van verzoekers in 2018 dermate groot was dat de autoriteiten niet waren uitgerust om dit te organiseren. Vanaf de zomer van 2018 worden alle verzoekers die via de zee komen wel eerst opgesloten, de meerderheid ervan zonder enige juridische grond. In 2021 werd deze praktijk verdergezet, volgens de Maltese instanties omwille van de maatregelen om de COVID-19 pandemie in te dammen. Volgens het 'European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT)' kunnen sommige van deze omstandigheden gezien worden als onmenselijk en vernederend. Ze stellen echter niet dat het geheel van de omstandigheden in de Maltese opvangvoorzieningen leiden tot onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. (AIDA p.93-94) We merken op dat betrokkene door België zal worden overgedragen aan de Maltese autoriteiten en dus niet via de zee zal aankomen. Verder merken we op dat betrokkene aan Malta zal worden overgedragen onder de bepalingen van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 wat betekent dat er geen uitwijzingsbevel tegen betrokkene werd uitgevaardigd. Bovenvermelde situatie is dus niet van toepassing op de persoonlijke situatie van betrokkene.

Ngo's meldten dat in 2019 en 2020 de meeste verzoekers die in het kader van een Dublinprocedure werden overgedragen aan Malta in detentie werden geplaatst bij hun aankomst omdat de autoriteiten ervan uitgaan dat zij gezien het risico van onderduiken anders niet de nodige elementen voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming zullen kunnen verzamelen. Diezelfde Ngo's stellen dat ze in 2021 is geen duidelijk beeld kregen van de situatie i.v.m. detentie van verzoekers die terugkeren in het kader van een Dublinprocedure door een gebrek aan toegang in de detentiecentra. Het rapport stelt dat een verzoekers van een veilig derde land of een land waar een terugkeer mogelijk is vaker in detenties zullen worden geplaatst dan verzoekers van landen met een hoge erkenningsgraad (Aida p.50-51). We merken op dat het rapport niet impliceert dat de betrokkene per definitie zal worden vastgehouden en veroordeeld of dat detentie een 'automatisme' is bij overdracht aan Malta.

Volgens de Maltese wetgeving is detentie toegestaan omwille van de volgende redenen: om de identiteit van een verzoeker vast te stellen, om alle noodzakelijke elementen waarop het verzoek is gebaseerd te kunnen vaststellen, om na te gaan op basis van welke procedure de verzoeker Malta mag binnenkomen, wanneer een verzoeker zijn uitwijzing probeert te vertragen, omwille van nationale veiligheid en binnen de voorwaarden van de Dublinverordening. (AIDA p. 95-96) Dat een verzoeker binnen de grenzen van de wet voor een beperkte tijd kan worden vastgehouden is ons inziens geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Malta toegang krijgen tot de arbeidsmarkt zonder beperking over het soort werk dat ze mogen uitvoeren. Ze moeten in theorie ten laatste binnen de negen maanden na het indienen van hun verzoek toegang krijgen tot de arbeidsmarkt, in de praktijk lijkt dit geen enkel probleem te zijn aangezien de meeste verzoekers onmiddellijk aan het werk kunnen gaan. Het rapport vermeldt ook enkel obstakels die de toegang tot de arbeidsmarkt kunnen bemoeilijken zoals de beperkte geldigheid van een werkvergunning, de taalbarrière, het gebrek aan ervaring of scholing, e.d. (AIDA p. 86) Volwassen verzoekers kunnen een aanvraag indienen om vrijgesteld te worden van toegangsgelden voor de nationale onderwijsinstellingen, zo kunnen ze onder andere studeren aan de Universiteit van Malta en beroeps- en taalopleidingen volgen. (AIDA p. 88) Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar

economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Malta dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Malta worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Malta is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Betrokkene verklaarde dat zij en haar zoon in goede gezondheid verkeren. Het rapport vermeldt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot de nationale gezondheidszorg in Malta wettelijk is gewaarborgd. Zij hebben recht op dringende medische hulp en essentiële behandelingen van ziektes en ernstige mentale stoornissen. Er wordt melding gemaakt van enkele obstakels die de toegang tot gezondheidszorgen in Malta kunnen bemoeilijken zoals de taalbarrière, de beschikbaarheid van (openbaar) vervoer, e.d. Er bestaan in Malta geen specifieke faciliteiten voor slachtoffers van marteling en mishandeling. (Aida p. 89). Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Malta een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Malta zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Maltese autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Malta niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Malta niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Malta een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Maltese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Maltese autoriteiten."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad wijst erop dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstig nadeel zich zou voordoen.

In casu voert verzoekster onder meer aan dat zij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3.2 van de Dublin- III Verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 1, 4 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Verzoekster stelt dat verweerder in de bestreden beslissing voorbij gaat aan de significante gebreken van het Maltese asielstelsel, de stelselmatige opsluiting van asielzoekers, de erbarmelijke detentieomstandigheden en het gebrek aan -, of op zijn minst de gebrekkige opvang van asielzoekers. Zij verwijst naar het arrest M.S.S. van het EHRM die wijst op de bijzondere kwetsbaarheid van asielzoekers en hun beschermingsnood.

In het tweede onderdeel van het middel gaat verzoekster dieper in op de tekortkomingen van het opvangsysteem in Malta door te verwijzen naar het AIDA-rapport en eruit te citeren. Zij wijst er in het

bijzonder op dat NGO's moeilijk een beeld kunnen vormen van het detentiebeleid van teruggekeerde personen, nu zij slechts beperkte toegang krijgen tot de opvangcentra. Verzoekster verwijst ook en citeert uit een arrest van de Nederlandse Raad van State waarin wordt vastgesteld dat personen die terugkeren ingevolge een Dublin-beslissing stelselmatig worden opgesloten en dat er geen effectief rechtsmiddel bestaat tegen een detentiebeslissing. De detentieomstandigheden zijn bovendien zorgwekkend en worden bevestigd door tal van rapporten. Ook minderjarigen worden systematisch opgesloten terwijl de centra niet aangepast zijn aan hen. Asielzoekers worden vaak opgesloten op basis van een vermoeden dat ze besmettelijke ziektes zouden kunnen verspreiden, hetgeen duidelijk wordt veroordeeld door de HRC en vele NGO's. Dat verzoekster en haar zoon worden opgesloten in Malta is aldus een reëel.

In het derde onderdeel wijst verzoekster tevens op significante gebreken op het vlak van opvang buiten detentie. Zij verwijst hiervoor ook naar het AIDA rapport en citeert de relevante passages hieruit. Asielzoekers ontvangen financiële toelagen die te laag zijn om een waardig leven te kunnen leiden en in elementaire basisbehoeften te kunnen voorzien. Zij die niet in een open centrum wonen ontvangen geen toelages. De opvang is bovendien beperkt in de tijd aangezien families het centrum moeten verlaten na één jaar, terwijl het haast onmogelijk is om zelf onderdak te vinden of om te werken. Asielzoekers die de asielcentra verlaten belanden uiteindelijk op straat. Daarnaast blijkt uit het AIDA rapport dat de omstandigheden in de open centra extreem hard en moeilijk zijn. De meest voorkomende problemen zijn een gebrek aan hygiëne, overbevolking en een compleet gebrek aan veiligheid.

In het vierde onderdeel herinnert verzoekster eraan dat het arrest Tarakhel dient te worden toegepast, met name dat de tekortkomingen van het asielsysteem tot een schending van de fundamentele rechten van asielzoekers kunnen leiden, zelfs als die schendingen geen Griekse proporties aannemen zoals in het arrest M.S.S.. Verzoekster verwijst tevens naar het arrest Aranyosi van het Hof van Justitie die de verplichtingen uit het arrest NS en het arrest Tarakhel verenigt. Verzoekster benadrukt dat het niet aan haar is om te bewijzen dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden maar dat het verweerder toekomt om een dergelijke schending uit te sluiten. Ten slotte wijst zij er nogmaals op dat het overnameakkoord van Malta impliciet is en dat er geen enkele individuele garantie over een aangepaste opvang bestaat.

2.3.2 Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster, samen met haar zoon, vanuit Turkije naar België is gereisd, in het bezit van een paspoort met visum type D voor professionele redenen. Verzoekster verklaart daarbij dat het visum of de verblijfstitel voor haar en haar zoon, is afgeleverd door de Maltese ambassade. Verzoekster is aangekomen op de luchthaven te Zaventem op 19 januari 2023 en dient een verzoek tot internationale bescherming. Zij gaat echter voorbij aan het bepaalde in artikel 12.1 van de Dublin-III Verordening dat stelt:

“Afgifte van verblijfstitels of visa

1. Wanneer de verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

Verzoekster beschikt aldus niet over de keuzevrijheid om te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. De bestreden beslissing motiveert in dit verband: *“Betrokkene verklaarde dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat ze een goede toekomst voor haar zoon wil verzekeren. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.”*

Verzoekster verzet zich tegen een behandeling van haar asielaanvraag in Malta omdat er volgens haar significante gebreken zijn in het Maltese asielstelsel, er stelselmatig wordt overgegaan tot opsluiting van asielzoekers, de detentieomstandigheden erbarmelijk zijn en er een gebrek is aan opvang, of op zijn minst slechts een gebrekkige opvang is van asielzoekers. Verzoekster betoogt dat verweerder voorbij gaat aan de problemen die zich in Malta stellen. In weerwil van verzoeksters betoog blijkt evenwel uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing dat verweerder op uitgebreide wijze is nagegaan wat de omstandigheden zijn waarin asielzoekers en Dublinterugkeerders verblijven in Malta. Zo wordt gemotiveerd dat verzoekster toegang zal verkrijgen tot de procedure van internationale bescherming, dat Malta de vluchtelingenconventie van Genève heeft ondertekend en dat er geen structurele tekortkomingen kunnen worden vastgesteld in de asielprocedure en opvangvoorzieningen blijkens het AIDA-rapport (laatste update 22 april 2022). Verweerder concludeert op grond van zijn uitgebreid onderzoek vervolgens: *“We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Malta dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Malta worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Malta is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”*

Uit het tweede onderdeel van het middel blijkt dat verzoekster zich zorgen maakt over het detentiebeleid van teruggekeerde personen in Malta. Zij vreest voor een opsluiting van haar en haar zoon in een detentiecentrum, alwaar de omstandigheden bovendien zorgwekkend zijn.

Dienaangaande merkt de Raad evenwel op dat verzoekster niet *“terugkeert”* naar Malta, nu zij er nog niet heeft verbleven. Bovendien heeft zij geen (eerste) asielverzoek ingediend in Malta maar heeft zij daarentegen een verblijfsmachtiging aangevraagd en tevens verkregen van de Maltese autoriteiten op grond van professionele redenen. Dit wordt overigens niet betwist door verzoekster ter terechtzitting. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat opvang wordt aangeboden aan alle verzoekers om internationale bescherming vanaf het moment dat zij laten blijken een verzoek om internationale bescherming te willen indienen: *“Het is belangrijk om op te merken dat de Maltese instanties de terugname van betrokkene aanvaard hebben conform artikel 13(1) van verordening 604/2013. Dit betekent dat nog geen verzoek om internationale bescherming indiende in Malta. Conform artikel 18(2) zal betrokkene na overdracht aan Malta een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. De Maltese instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen*

onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Malta in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.” Het volstaat bijgevolg dat verzoekster, wanneer zij toekomt in Malta, alwaar zij over een verblijfsmachtiging beschikt, een verzoek tot internationale bescherming indient, om (open)opvang te verkrijgen. Overigens citeert verzoekster uit het AIDA rapport waarbij uit het citaat zelf blijkt dat in de eerste maanden van 2021 alle asielzoekers “except families and young children” werden opgesloten als maatregel om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan (Aida Country Report: Malta, p93).

Verder wordt in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende gemotiveerd: “*Ngo’s meldden dat in 2019 en 2020 de meeste verzoekers die in het kader van een Dublinprocedure werden overgedragen aan Malta in detentie werden geplaatst bij hun aankomst omdat de autoriteiten ervan uitgaan dat zij gezien het risico van onderduiken anders niet de nodige elementen voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming zullen kunnen verzamelen. Diezelfde Ngo’s stellen dat ze in 2021 is geen duidelijk beeld kregen van de situatie i.v.m. detentie van verzoekers die terugkeren in het kader van een Dublinprocedure door een gebrek aan toegang in de detentiecentra. Het rapport stelt dat een verzoekers van een veilig derde land of een land waar een terugkeer mogelijk is vaker in detenties zullen worden geplaatst dan verzoekers van landen met een hoge erkenningsgraad (Aida p.50-51). We merken op dat het rapport niet impliceert dat de betrokkene per definitie zal worden vastgehouden en veroordeeld of dat detentie een ‘automatisme’ is bij overdracht aan Malta.*

Volgens de Maltese wetgeving is detentie toegestaan omwille van de volgende redenen: om de identiteit van een verzoeker vast te stellen, om alle noodzakelijke elementen waarop het verzoek is gebaseerd te kunnen vaststellen, om na te gaan op basis van welke procedure de verzoeker Malta mag binnenkomen, wanneer een verzoeker zijn uitwijzing probeert te vertragen, omwille van nationale veiligheid en binnen de voorwaarden van de Dublinverordening. (AIDA p. 95-96) Dat een verzoeker binnen de grenzen van de wet voor een beperkte tijd kan worden vastgehouden is ons inziens geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.” Verzoekster laat na aan te tonen dat zij en haar zoon per definitie zullen worden vastgehouden en veroordeeld of dat detentie een ‘automatisme’ is bij overdracht aan Malta, te meer nu zij geen (eerste) asielverzoek heeft ingediend in Malta en het land evenmin heeft verlaten, lopende de asielaanvraag.

Verzoeksters vrees voor refoulement is eveneens onterecht, nu blijkt uit het rapport asielzoekers die terugkeren naar Malta in het kader van een Dublinprocedure het risico lopen op verwijdering wanneer zij Malta zonder toestemming van de autoriteiten hebben verlaten nadat een verzoek om internationale bescherming werd ingediend (Aida Country Report: Malta, p50). Verzoekster heeft Malta evenwel niet verlaten nadat zij er een asielverzoek had ingediend doch heeft daarentegen om een verblijfstitel verzocht en deze ook verkregen van de Maltese ambassade.

Waar verzoekster kritiek uit op de omstandigheden van de opvang buiten detentie, stelt de Raad vast dat verweerder ook dit element heeft onderzocht en dienaangaande het volgende heeft gemotiveerd: “*Volgens het rapport verblijven er veel personen in de verschillende centra en kan dit tot problemen op het gebied van hygiëne en onderhoud leiden. Volgens het rapport zijn de levensomstandigheden in de open centra bijzonder moeilijk en zijn er problemen onder meer wat betreft hygiëne, veiligheid en kwaliteit van de faciliteiten. Ondanks enkele verbeteringen die volgens het rapport in de loop van 2020 en 2021 werden doorgevoerd blijven de omstandigheden in de centra in Malta erg uitdagend (Aida p. 84). We wensen erop te wijzen dat het rapport meldt dat de levensomstandigheden in de opvangcentra echter wel sterk variëren naargelang het centrum (Aida p. 83).*

Op basis van de informatie in het rapport kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginzel.” En verder wordt in de bestreden beslissing het volgende vastgesteld: “*Het AIDA-rapport vermeldt dat door een toename in het aantal verzoekers sinds 2019 het Maltese opvangsysteem onder druk is komen te staan en er een tekort is aan opvangplaatsen. Het rapport meldt dat alleenstaande mannelijke verzoekers zes maanden in de opvangcentra mogen verblijven waarna zij verzocht worden het centrum te verlaten en eigen accommodatie te zoeken. Families met kinderen kunnen tot een jaar in het centrum blijven en krijgen ook daarna nog financiële ondersteuning. Het rapport stelt wel dat verzoekers zes weken op voorhand op de hoogte worden gebracht dat zij hun opvangplaats dienen te verlaten. De beslissing tot uitzetting kan worden aangevochten door de verzoekers.*

Indien het gaat om een kwetsbaar persoon kan de beslissing tot uitzetting worden herzien. (AIDA p.79) Het rapport stelt dat er verschillende obstakels bestaan voor verzoekers die zich op de privé-woningmarkt willen begeven waardoor sommige verzoekers, maar niet alle verzoekers, op straat terecht komen. Op

basis van de informatie in het rapport kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginzel”.

Verweerder erkend bijgevolg dat het opvangsysteem in Malta onder druk staat maar stelt eveneens vast dat families met kinderen tot een jaar in het centrum kunnen verblijven en daarna nog financiële ondersteuning kunnen ontvangen. De Raad merkt tevens opnieuw op dat verzoekster over een verblijfsmachtiging (visum type D) beschikt geldig tot 6 juni 2023 en dit om professionele redenen. In de bestreden beslissing wordt tevens vastgesteld dat ook na het indienen van een asielverzoek de asielzoeker toegang krijgt tot de arbeidsmarkt en de meeste verzoekers onmiddellijk aan het werk kunnen gaan: *“Het rapport vermeldt dat verzoekers in Malta toegang krijgen tot de arbeidsmarkt zonder beperking over het soort werk dat ze mogen uitvoeren. Ze moeten in theorie ten laatste binnen de negen maanden na het indienen van hun verzoek toegang krijgen tot de arbeidsmarkt, in de praktijk lijkt dit geen enkel probleem te zijn aangezien de meeste verzoekers onmiddellijk aan het werk kunnen gaan. Het rapport vermeldt ook enkel obstakels die de toegang tot de arbeidsmarkt kunnen bemoeilijken zoals de beperkte geldigheid van een werkvergunning, de taalbarrière, het gebrek aan ervaring of scholing, e.d. (AIDA p. 86) Volwassen verzoekers kunnen een aanvraag indienen om vrijgesteld te worden van toegangsgelden voor de nationale onderwijsinstellingen, zo kunnen ze onder andere studeren aan de Universiteit van Malta en beroeps- en taalopleidingen volgen. (AIDA p. 88)”* Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij het risico loopt om geen gepaste opvang te krijgen en op straat zal belanden.

In dit verband merkt de Raad tevens op dat uit verzoeksters verklaring niet blijkt dat zij vreest voor een gebrek aan opvang in Malta of dat de omstandigheden van opvang niet aangepast zullen zijn. In de bestreden beslissing kan immers het volgende worden gelezen: *“Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat een veilig land het belangrijkste is en dat ze voor België heeft gekozen om een goede toekomst voor haar zoon te verzekeren. Zij uitte verzet tegen een overdracht aan Malta omdat ze vreest voor deportatie.”*

Gelet op het voormelde blijkt niet dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Malta geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Malta.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij overdracht aan Malta door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van omstandigheden eigen aan verzoeksters geval. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende formeel heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

Nu *prima facie* niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekster en haar zoon om internationale bescherming in Malta systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich, gelet op artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening, alsnog bevoegd diende te verklaren voor zover begrepen dient te worden dat verzoekster dit bedoelde waar ze de schending aanhaalt van voormelde bepaling.

Uit het bovenvermelde volgt dat het enig middel, voor zover ontvankelijk, niet ernstig is.

3. De vaststelling dat er niet voldaan werd aan de cumulatieve voorwaarde inzake een ernstig middel volstaat om de ingestelde vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. DILLEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DILLEN

N. MOONEN